

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Svatba jako
omluva

CAITLIN CREWSOVÁ

SVATBA JAKO
OMLUVA

PŘEKLAD

IVANA VLADYKOVÁ

Milá čtenářko,

nejspíše se shodneme na tom, že příběhy, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, jsou nejen o lásce – ta je samozřejmě hlavní –, ale obecně o vztazích. A šestice příběhů, jež si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je o celém komplexu velmi složitých vztahů, zjednodušeně ale hlavně o odpovědnosti. Hrdinové – muži i ženy – jsou v nějakou etapu svého života vystaveni nutnosti odpovědnosti čelit. Buď jí bylo málo – to když vyrůstali v prostředí, kdy ti, již se o ně měli starat – rodiče, prarodiče – nebyli s to tomuto závazku dostát, nebo je jí moc. To v případě, že jsou oni sami dohnáni k tomu, aby za někoho odpovědnost přejali. A vezmou to tak vážně, že ty, které by měli milovat, svazují a neumožňují jim nadechnout se. A pokud Vás někdo svírá v dlani tak pevně, že nemůžete roztáhnout křídla, nejspíš Vám to jako projev lásky nepřijde. Avšak z jejich pohledu to láska je.

A tak bychom se měli naučit, že toho, koho, milujeme, nesmíme omezovat. A že to, když mu nabídneme svobodu, je největším projevem lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**SVATBA JAKO
OMLUVA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Accidental Accardi Heir

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Ivana Vladyková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Caitlin Crews

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-346-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-347-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-348-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Victoria Cameronová byla tím posledním člověkem, kterého chtěl Ago Accardi vidět znovu.

A už vůbec ji nechtěl vidět oděnou do prostých bílých šatů, s pugétem květin v rukou, jak kráčí uličkou staré kaple na starobylých rodinných pozemcích uprostřed toskánských kopců.

Směřovala k ženichovi stojícímu před oltářem, byť poněkud nechotně. Tím ženichem byl – doslova za své hříchy – sám Ago.

Zatnul zuby. Mířila k němu s takovým poklidem, že to za okolností, v nichž se tato svatba konala, považoval za urážku. Svým způsobem ho šokovalo, že se mu pod tím tlakem nerozpadla čelist.

Ago Accardi byl široko daleko známý oddaností povinností, nekompromisním přístupem k zodpovědnosti a bezúhonným morálním kodexem. Tak takhle si nevěstu brát nezamýšlel.

Přestože mu vlastně nikdo pistolí nehrozil, v téhle kapli, postavené za renesance jeho předky, to vyšlo na stejno. Tahle ceremonie se konala z jediného důvodu.

Přelétl přes Victoriinu nepopíratelně hezkou tvář – k čertu s ní. Šaty měla prosté, přesto se zdobit nepotřebovala. Byla po všech stránkách krásná. Byla vysoká jako topol, se zlatými vlasy, které měla teď stažené. Ta

radostná nevinnost, s jakou se pohybovala, vydala za všechny složité závoje a dramatické krajky.

Ale pak mu oči klesly k nezaměnitelně velmi kula-tému a očividně těhotenskému břichu, které se valilo uličkou před ní a utahovalo si z jejího nevinného výra-zu. K břichu, které změnilo jeho přepečlivě plánovaný život.

To břicho bylo důvodem, proč se svatba konala v od-lehlé kapli ukryté daleko na pozemcích rodu Accardi, a ne v katedrále, kterou by za normálních okolností vyžadoval Agův společenský status, bohatství i aristo-kratický původ. Nemluvě o tom jejím.

Jaké už má břicho mu předvedl její našťvaný otec před pouhými čtrnácti dny. Nakráčeli do jeho lon-dýnské kanceláře, jako by chtěli, aby celý svět spatřil dceru jednoho z nejlepších klientů Accardi Indust-ries, slavně cudnou a nepopíratelně těhotnou Victoriu Cameronovou.

Jejich přítomnost v centrále Accardi Industries mohla znamenat jediné.

Před rokem byla Victoria zasnoubená – no, přesněji řečeno skoro zasnoubená – s Agovým mladším brat-rem. Ten si ji však nehodlal brát ani náhodou, i když věděl, že si to Ago přeje. To bylo něco, co se Ago roz-hodl ignorovat. Jelikož podle jeho měřítek byl nejvyš-ší čas, aby se proslulý nezvedený Tiziano usadil. Aby skutečně udělal něco pro rodinu. Jinými slovy odvedl svůj díl. Tenhle kocour se toulal po světě a všude pře-skakoval z postele do postele.

Ago měl vědět, že nemá cenu svému bratříčkovi co-koliv říkat.

Tiziano se namísto vytyčené cesty rozhodl všem na očích dramaticky zamilovat. Do ženy, kterou by mu Ago nikdy nevybral.

Přinejmenším proto, že před vztahem s Tizianem

byla dotyčná sekretářkou v Accardi Industries. Tedy Ago se rozhodl věřit, že to bylo před, jelikož došel k názoru, že nebude moc zkoumat bratrovo načasování.

Celá záležitost byla noční můrou. Ago se dostal do problémů nejen tím, že trval na tom, aby se Tiziano oženil, ale i tím, že vybral Victoriu Cameronovou a domluvil to s jejím otcem. Jako by byla pořád renesance.

A už věděl, co se šeptalo. Bratr mu minulý týden zavolal a smál se bulvárním zprávám o tom, jak se vzorově počestná dcera Everarda Camerona spustila a ukázalo se, že je těhotná. Přitom podle Tiziana byla příliš svatá, aby podlehla pokušení.

Prokázala tím, že je stejně zvrhlá jako všichni ostatní.

Prý je to určitě moje, řekl Tiziano v záchvatu smíchu.

Ago se nesmál.

A nesmál se ani teď.

Obzvláště s tím, jak se Victoria přibližovala.

Její otec stál v nejbližší kostelní lavici jako bouřkový mrak a sledoval Aga jako ostříž. Jako by chtěl Ago utéct. Na Agově straně kostela bylo prázdno. Opovržlivě přemítal, koho by tak měl pozvat? Po kom by chtěl, aby se podílel na téhle demonstraci jeho vlastní nechutné omylnosti a nenapravitelné hanby?

Dost špatné bylo už jen to, že se to vůbec dělo. Ago neviděl důvod, proč by to ještě zhoršoval pozvánkami na svůj nechutný úpadek. Kvůli téhle volbě bylo posledních pár dní značně nepříjemných. Jelikož Everard Cameron byl typem muže, který si nevybíjel vztek najednou, když to mohl dělat postupně a čím dál jedovatěji.

Když prvně nahnal dceru do Agovy kanceláře, nepodezíval Aga z jakékoliv proradnosti. Přesně jak

Tiziano předpokládal. Samozřejmě, kdo by se taky opovážil?

Podívejte se, v jakém stavu je má dcera, hromoval Everard. Podívejte se, co váš nechutný bratr provedl!

Ago se podíval. Victoria byla vysoká a útlá, bezchybná, zlatá blondýna, ze které vyzařoval klid a uspokojení – bez ohledu na to, jak se cítila. Což sám znal.

Dávala na odiv to očividné břicho, které při jejich posledním setkání neměla. A v těch šatech, které měla, ho nemohla skrýt. Stála tam v jeho kanceláři s rukama položenýma na břicho a s očima cudně sklopenýma k podlaze.

Cítil svůj tepající pulz u kloubu zaťaté čelisti. Stále silněji.

Můj bratr je celkem známý blázen, odpověděl Ago, a byl lehce překvapen, že ze sebe vůbec vydal slovo.

Jako by na tom u takového zhýralce záleželo! řval Edvard Cameron.

Naznačila Victoria, že za to může on? zeptal se Ago a jeho hlas zněl jeho kanceláří jako led, jako by osobně ohlašoval nástup zimních sněhových bouří a rampouchů. Jako by měl tu moc.

Everard na dceru nepohlédl. Ago si všiml, že to nikdy nedělal. Pro něj byla Victoria pouhým pěšcem ve hře, kterou starší muži hrají po celý život – aby se dostali k maximu majetku dřív, než zemřou. A jak ho znal, kdyby našel jak, vzal by si to bohatství s sebou, až mu dojde vlákno života.

Nemluvě o tom, že ani neplánované těhotenství nedávalo Everardovi právo kupčit s dceřinou neviností tak, jak byl zvyklý. Jak to po celou dobu dělal. Žárlivě střežil její panenství. Od chvíle, kdy dokončila dlouhou řadu klášterních škol, ji obklopil bodyguardy

a nabízel ji bohatým mužům, jež znal, jako dokonalou chovnou klisnu.

Za tučnou cenu.

A pro jistý druh mužů, pro něž byla dynastie prioritou, měla Victoria Cameronová skutečně cenu.

Byla odměnou, o níž Tiziano už kdysi několikrát prohlásil, že by si ji Ago měl urvat pro sebe, když ho tak okouzli.

Ale Ago se snažil vyřešit bratrovu neblahou proslulost namísto toho, aby řešil požadavky vlastní dynastie. Jelikož *on*, Ago Accardi, byl bezúhonný a bez poskvrnky. Loni touto dobou si pohrával se složkami nejméně pěti neposkvrněných dědiček a sebevědomě očekával, že kterákoliv z nich skočí po možnosti stát se další paní Accardiovou.

Zamýšlel, že se ožení, jakmile bude vyřešen Tizianův problém. A teď, když dal Tiziano jasně najevo, že se své milenky nezřekne, ten záměr plnil. A skutečně se rozhodl si ji vzít. Ago předpokládal, že je to lepší plán než se neoženit vůbec.

Ale dokonalá pokrevní linie, kterou vyžadoval odkaz Accardi, byla tedy na něm. Jako vždy.

V uplynulém roce pečlivě zúžil svůj seznam, až zbyly pouze dvě dokonalé slečny.

Victoria Cameronová na jeho seznamu nikdy nebyla. Byla si až příliš vědoma, že byla zamýšlena pro Tiziana, který ji pustil k vodě. Ty skandální bulvární články se v podstatě psaly samy a Ago si dával záležet, aby bulvár nikdy nekrmil.

A přesto to skončilo takhle.

Jediné, co řekla má dcera na svou obranu, zavrčel Everard Cameron přede dvěma týdny, bylo Accardi Industries. Oba víme, co to znamená.

Bylo jasné, že ten muž míní Tiziana.

A ve chvíli, kdy vývody jejího otce visely ve vzduchu,

pozvedla Victoria svůj jasně modrý pohled od země. Stačilo to na to, aby se na kratičkou chvíli jejich pohledy setkaly. A pak zase oči sklopila.

Spatřil však vše, co potřeboval.

A co bylo horší, znovu se díky této ženě přistihl při pokušení.

Bylo to neúnosné.

Před šesti měsíci byl tím pokušením konfrontován a selhal. Na celé čáře.

A před čtrnácti dny pochopil, že mu poskytla, jak z toho ven. Ago mohl vinit svého bratra. Jak by to bylo snadné, jelikož Cameron si už vydedukoval, že má vinit Tiziana. Ago by mohl hladce přehrát svou zodpovědnost za ni a vinit toho, o němž si stejně většina myslela, že ji dítětem obdařil.

Ale když se díval na to kulaté břicho, přičemž přesně věděl, jak se do toho stavu dostala, nebyl Ago schopný to udělat.

Nebyl schopný se přinutit to vyřknout.

Už jenom z toho, že by se o to pokusil, mu bylo zle.

V duchu ji žádal, aby na něj pohlédla znovu, ale neudělala to.

A tak se místo toho podíval na otce.

Budeme s vaší dcerou sezdáni, jak jen to bude možné, řekl chladně.

A pak vyšel ze své kanceláře, aby nařídil personálu, aby vše zařídil. A aby se zbavil nutnosti čelit Everardovu pobouřenému prskání.

A za celé dva týdny nebyl se svou budoucí nevěstou sám. Ujistil se, aby s ní nikdy nebyl ponechán o samotě. Vlastně proto, že by z toho asi nevzešlo nic dobrého.

Už teď z toho nebylo nic dobrého.

Na druhou stranu to bylo maximum, na jak dlouho mohl jejího otce pozdržet. A patřilo k tomu poměrně

dost hulákání a to ve dvou zemích. Ago se musel objevit minimálně na třech samostatných akcích v Cameronovově majestátním paláci ve Wiltshireu. Napůl doufal, že Cameron přijde k rozumu a uvědomí si, že tohle vlastně není středověk. Možná by se pak prostě... neobjevil na proslulých pozemcích rodu Accardi, které zabíraly mnoho akrů idylické toskánské krajiny.

Ačkoliv i kdyby to nastalo, Ago moc dobře věděl, že o moderní zdobnost nestojí. Měl středověkou Itálii v krvi i v kostech.

A podstatné bylo, že Victoria Cameronová nosila jejich následníka.

A bez ohledu na to, co její otec prováděl, existovalo pouze jediné řešení.

To, co uplynulou noc opakoval jejímu otci, který v jeho studovně v majestátní staré vile zuřil a křičel a domáhal se od Aga dalších výhod.

V zájmu cti, řekl mu Ago, který stál k místnosti zády, aby nebylo poznat, jak ho ten rozhovor ničí, odmítám jakákoliv gesta ohledně věna, Everarde. Ale opravdu nepočítejte s tím, že budete tlačit na mou dobrou vůli. Nemyslím, že by se vám líbilo, jak by to dopadlo.

Ago v kapli zachytil, jak na něj kněz hledí. Byl něco jako vzdálený Agův bratranec. Mít v rodině kněze bylo cosi jako místní tradice. Pak se znovu vrátil pohledem k Victorii, která doplula až do bodu, kde před ním zastavila.

Ago nevěděl, proč ji otec nepřivedl uličkou, zda ji tím trestal anebo to odmítla ona. Pokud by měl hádat, tipoval by to druhé. Jelikož právě on víc než kdokoliv jiný věděl, že Victorii její otec vůbec nemá pod takovou kontrolou, jak si asi sám myslí.

Ago v nitru soptil a bouřil, ale moc dobře věděl, jak to na sobě nedat znát. Stejná bouře a povyk se spustily, když ji uchopil za ruku. Držel ji a krátce pokývnul

jejímu otci sedícímu v lavici. A pak se otočil ke knězi před nimi.

Victoria se ho pevně držela, což ničemu nepomáhalo. Bouře tím do něj zatínala zuby ještě víc a skučela čím dál hlasitěji. Chtěl jí tu ruku pustit, jako by byla z ohně. Chtěl ji odstrčit...

A nějak vrátit čas a v první řadě ochránit sám sebe před tím, aby jí nepodleh.

Ale Ago celý život své povinnosti dodržoval. Možná se mu nelíbilo, co pro něj ta žena představovala. Mohl celou svou bytostí nesnášet, že mu zcela nepopíratelně dokázala, že není nic než chlap. A v tomhle směru nedůstojný.

To však neznamenalo, že by nebyl na své povinnosti připraven.

Když kněz začal ceremonii, opakoval po něm prastará slova, bylo-li třeba, a myslel na svého komplikovaného otce. A ještě víc myslel na kdysi nekompromisně přísného dědečka, zatímco Victoria opakovala ta svá.

Ago moc dobře věděl, že jak jeho otec, tak i dědeček by si nad jeho rozhodnutími zoufali. I nad tím, že poskvrnil rodinu. A přesto by oba nakonec tleskali tomu, že se Ago postavil důsledkům svých činů a přijal bezvýhradnou zodpovědnost.

Obzvláště protože Victoria nosila jeho dítě.

Budoucího následníka rodu Accardi.

Když pomíneme všechn ten skandál a osobní ostudu, to bylo to jediné, na čem skutečně záleželo. A na tom by trval otec i dědeček. Zcela.

Agovou zodpovědností bylo zajistit, aby odkaz rodu Accardi řádně pokračoval i v budoucnu. A co víc, že jeho syn půjde v jeho stopách, a ne v bratrových. Až na něj přijde řada, prožije život ve službě vznešenému jménu.

Stejně, jako to vždy dělával Ago, než potkal Victoriu.

Když kněz nakonec máchl dlaní nad jejich spojenýma rukama a prohlásil je za muže a ženu, říkal si, že tohle je to, co ho pohání.

Ago se naklonil a vtiskl nevěstě na rty netrpělivý polibek. Byl rychlý. Při nejlepším rázný. A řekl si, že tu vlnu žáru uvnitř si pouze představoval.

Jakmile bylo po všem, hned se otočil a poháněl ji ke dveřím, ať už se jí chtělo, nebo ne.

I když neodporovala. Místo toho natáhla krok svých dlouhých nohou, aby se mu vyrovnala v jakémsi souladu, který nechtěl příliš detailně zkoumat. Z důvodů, do kterých se nechtěl moc nořit.

Jakmile byli venku, došel s ní až do půli aleje vznesených cypřišů vedoucí zpět k hlavní budově, než mu došlo, že už ji nemusí držet za ruku.

Pustil ji.

Jako by fakt hořela.

„Takže to je ono, co?“ řekla Victoria nepatřičně ve se. Zněla, jako by se usmívala, přičemž zde očividně nebyla žádná příležitost pro jakékoliv odlehčení.

„Jsme svoji.“

A pak, se k jeho překvapení, opravdu *rozesmála*. Jako by tomu nemohla věřit. Jako by dnes zažila něco magického a skvělého.

Ago se ohlédl ke kapli a spatřil, že Everarda odchytil kněz na schodech kaple. Vypadalo to, že jsou oba zabráněni hluboko do rozhovoru.

Nebylo pochyb, že probírali stav Agovy nesmrtelné duše. Anebo její nedostatky.

Ale Ago využil příležitosti. Od té osudné noci před šesti měsíci byl s Victoriou prvně sám.

„Takže tohle jsi plánovala?“ dožadoval se. Jeho slova byla jako výstřely a prvně se nezabýval tím, co způsobí. „Naplánovala jsi to už před šesti měsíci? Byla to od začátku na mě past?“

Očekával, že to popře. Možná nějaké slzy.

Místo toho na něj Victoria Cameronová – teď Victoria Accardiová, jak se s trochou chmur a vzteku opravil – vážně pohlédla.

„Ano,“ řekla bez mrknutí oka. „I ne.“

Zíral na ni dolů. A přestože ho ovíjela černá tma, nebyl imunní vůči její dokonalosti. Modři jejích očí, které byly o mnoho světlejší než ty jeho. Zlatým vlasům stažený do drdolu s korunkou a pak spadajícími na ramena. Skvělému aristokratickému profilu jejího nosu. Elegantním ústům, která dokázala být, jak sám poznal, sladce hříšná.

A nebyl schopen říct, zda pro něj byla tak svůdná vždy, i když si myslel, že si ji vezme jeho bratr, nebo zda se s tím potýkal až poslední dobou.

„Předpokládám, že bych měl být vděčný, žes mi to vlastně přiznala.“

Ago nepocítoval vděčnost. A pochyboval, že tak zněl.

Victoria, na rozdíl od těch rozechvělých, které měl ve svém výběru, nevypadala, že by ji jeho tón nebo jeho vzteklý výraz rozhodil.

„Nikdy mě nenapadlo, že by ses na mě vůbec podíval dvakrát,“ odpověděla věcně. „Takže to jsem neplánovala. A taky jsem nikdy nečekala, že tě na tom večírku potkám. I kdybych si dokázala představit, že by tě napadlo, že bys se mnou chtěl tak moc mluvit, jak jsi to udělal. Takže znovu říkám, že tohle v plánu nebylo.“

V Toskánsku byla slunečná, leč chladná neděle. A pořád bylo mnohem tepleji než toho ošemetného pozdně májového dne v Británii, když se s ní setkal ve velkém starém domě na jižním pobřeží, kam přijel za obchodem.

Nečekal, že tam Victoriu najde. Nebo že když už ji